

“Maar Dirk komt toch altijd met die kar?” Anne keek vragend naar Gerrit.

“Misschien is Dirk ziek,” zei Gerrit, terwijl hij naar buiten liep. “Waar heb je Dirk gelaten?” vroeg hij haar.

“Dirk is gisteravond opgepakt en ze hebben hem meegenomen naar Amersfoort,” was haar antwoord.

Anne kwam naar buiten en hoorde het verhaal aan. “Weet je of hij iets gezegd heeft?” vroeg Anne haar.

“Ik weet het niet. Het enige dat ik weet is dat er kazen moesten worden afgeleverd, dus ik moet weer gaan,” gaf Janneke aan.

Snel overhandigde ze een kaas aan Gerrit en vervolgde haar weg.

Gerrit keek bedenkelijk. “Misschien moet we die overvallen later plannen!” zei hij tegen Daan en hij keek vervolgens Anne aan. “Wil jij anders de anderen inlichten?” vroeg hij.

Anne knikte en deed een trui aan.

Daan ging met Anne mee en liep naar de achterkant van het huis.

“Eerst naar Hendrik,” zei Anne. Ze probeerden op een oude fiets naar het huis van Hendrik te gaan. Anne zat achterop en Daan probeerde zo goed als mogelijk alle kuilen te ontwijken, maar dit lukte het niet altijd.

“Had ik nou maar mijn mountainbike, die heeft tenminste vering,” zei hij tegen Anne. “Alleen geen bagagedrager!” grapte hij.

Eénmaal op een hardere weg ging het wel, totdat ze een wegversperring zagen.

“Gewoon doorfietsen,” snauwde Anne. Daan en Anne kwamen bij de versperring.

“Halt! Ihre Ausweispapiere bitte!” klonk het ineens.

“Kollege, die beiden sind für mich ...” zei een andere soldaat.

Daan stopte en beiden stapten van de fiets. “Goedemorgen ...”

De militair keek Anne aan. “Zo zien we elkaar nooit en zo meerdere keren.”

De soldaat hield het stuur vast van de fiets.

“Hebben jullie de identiteitspapieren bij jullie?” vroeg hij.

Anne graaide in haar zak. “... Die van hem zijn in Amsterdam,” ging Anne verder, terwijl ze ‘deed’ alsof ze moeite had met het uit haar zak halen van het papier. “Het is een neef van mij, die hier op bezoek is vanwege zijn astma,” gaf ze aan.

De militair keek naar Daan.

Daan hoestte alsof hij was geïnstrueerd dit te doen.

“Kan zo zijn,” ging de militair verder, “maar dan weet hij toch dat hij papieren bij zich moet dragen?” Weer keek de militair Daan aan.

Daan voelde het schaamrood op zijn wangen gloeien. “Ik kwam er pas achter toen ik bij mijn oom was,” verklaarde Daan.

“En hoe heet jouw oom waar je nu zit?” vroeg de militair. De militair keek eerst Anne aan en daarna Daan.

“Gerrit,” zei Daan.

“Gerrit Vermeulen,” voegde Anne toe, terwijl ze haar papieren overhandigde aan de soldaat die het stuur nog steeds vasthield.

“Weet je wat erop staat wanneer je géén papieren bij je hebt?”

De militair wenkte een andere soldaat, die bij een auto stond.

“Maar,” ging Anne verder, “kunnen jullie niet één keer ...” Verder kwam ze niet.

“Was ist los?” Een andere soldaat liep op hen af en beide militairen overlegden iets, iets dat Daan niet kon volgen. De militair draaide zich om naar Daan en Anne.

“Die van jou zijn in orde, maar die van jou ...” De militair keek nu Daan aan. “We gaan jouw naam checken op het kantoor!”

De militair riep er nu een derde soldaat erbij.

“Bringen Sie ihn ins Büro!” riep de militair naar een andere soldaat.

De soldaat opende de deur van de auto en gebod Daan plaats te nemen.

“En ik dan?” vroeg Anne.

“Jij kan je weg vervolgen, maar we willen zijn ID even nagaan,” gaf de soldaat aan.

Daan nam plaats in de auto en de auto reed weg, Anne alleen latend met de fiets.

Dat heb ik weer, dacht Daan.

“Steig aus!” werd hem door een soldaat verteld.

Daan stapte uit en liep achter de soldaat aan het kantoor binnen. Wat nu, als ze ... zouden ze, dacht hij steeds.

Verbaasd was Daan, toen hij ook Hendrik in een kamer zag zitten. Hij probeerde het gesprek te volgen, terwijl Hendrik in gesprek leek met iemand anders.